

РЕШЕНИЕ

№ 185

гр. София, 18.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иван Коев

Членове: Стефан Милев
Силвия Б. Русева

при участието на секретаря Мариела П. Миланова
в присъствието на прокурора Б. Ил. Б.

като разглежда докладваното от Стефан Милев Въззивно административно наказателно дело № 20221100605225 по описа за 2022 година

Постановеното от Софийския районен съд Решение № 2478/04.07.2022 г. по н.а.х.д. № 10663/21 г., с което обв. Х. С. Г. (ЕГН: *****) е бил освободен от наказателна отговорност (чл.78а, ал.1 НК) за извършено на 16.10.2020 г. престъпление по чл. 325, ал.1 НК и санкциониран с административна глоба от 1000 лв., е оспорено пред СГС като втора инстанция с подадена от защитника му (адв. А.) въззивна жалба в срока и по реда на гл. XXI, вр. чл. 378, ал.5 НПК.

Жалбата, поддържана от адв. А. в откритото заседание пред тази инстанция, е с искане по чл. 336, ал.1, т.3 НПК и с приоритетно изведено оплакване за необоснованост на проверявания съдебен акт. Именно в тази връзка Районният съд е упрекнат в неправилна оценка на доказателствата (поради неоснователно игнориране на едни за сметка на други свидетелски показания), довела като резултат до грешно установени факти, въз основа на които деянието на обвиняемия е квалифицирано като престъпно хулиганство (чл. 325, ал.1 НК). Така например, жалбоподателят оспорва достоверността на съобщената от свидетелите Т. и Ц. информация (приета от СРС като източник на преки доказателства за изследваните събития) и настоява въззивният съд да възприеме с доверие насрещно лансираната от обв. Г. и неговата съпруга (св. Б. Г.а) информация, акцентирайки върху някои съществени (според него) положения - колегиалните отношения между свидетелите Т. и Ц.; принадлежността им към „силова институция“, за каквата е оценена бившата Специализирана прокуратура; преходащите деянието обстоятелства (грубото административно нарушение, допуснато при управляването на служебния автомобил от св. Ц., които засякъл колата на обв. Г.); съдържанието на запис след обаждането на тел. 112 от страна на Г., от който било видно, че той не е хулиганствал, а по-скоро е бил нападател в опит за саморазправа от св. Т. (младши следовател към СО/СП); и не на последно място –

данните, че не Т., а именно обвиняемият е подал сигнала за инцидента в СДВР/01 РУ.

Аргументите на въззивния жалбоподател не се споделят от прокурора при СГП, който предлага решението по чл. 378, ал.4, т.1 НПК да бъде потвърдено.

СГС намери в делото основания за повторното му (ново) разглеждане от Софийския районен съд (чл. 335, ал.2 НПК), защото правото на защита на обв. Г. е било съществено ограничено.

Една от причините за това е липсата на мотиви (чл. 348, ал.3, т.2 НПК) относно доказаността и съставомерността на хулиганското деяние.

Проявеният от първата инстанция подход – да се позовава на „количествен превес“ на доказателствата, вместо на тяхното „качество“ (в смисъл на достоверност, логичност, последователност и съответствие с останалите материали) не само не изпълва дължимия стандарт по чл. 305, ал.3 НПК, но влиза и в противоречие със забраната за приложение на формалното начало в наказателното производство (чл. 14, ал.2 НПК). Точно тази забрана не е позволявала и съпругеските отношения между обвиняемия и св. Г.а да се ползват като „формална“ причина версията им да бъде оставена без доверие, защото буквалното следване на подобна логика би довело и до игнориране на показанията на свидетелите Т. и Ц., поради друг вид отношения помежду им (служебно-колегиални). Така, че - нито едното, нито другото е можело да бъде ориентир и критерий за достоверността на поднесената информация, защото най-напред е следвало да се анализира самото съдържание на показанията – тяхната логичност, последователност и хармоничност с останалите факти. И именно тези базови критерии в случая не са били взети предвид. А дори и в производство по гл. 28 НПК лицето, защитаващо се срещу предложението да бъде освободено от наказателна отговорност, има право да получи обоснован отговор защо при противоречиви доказателствени материали „едни от тях се приемат, а други се отхвърлят“ (чл. 305, ал.3 НПК). Няма как допуснатият порок да бъде отстранен от въззивната инстанция чрез допълване на първоинстанционните мотиви, защото в случая СГС е сезиран единствено с жалба на обвиняемия и излагането за първи път в тази инстанция (явяваща се окончателна по фактите и правото) на допълнителни доводи за обосноваността на обвинението и неговата съставомерност би влязло в конфликт със забраната за „*reformatio in reius*“ и би нарушило стандартите за „справедлив процес“.

Мотиви, впрочем, няма и при правната обосновка на обжалваното решение, защото от същото (л.58, гръб от н.а.х.д.) изобщо не става ясно с какво описаното деяние надскача дребните хулигански прояви по чл. 1 ал.3 УБДХ. Това е задължителен въпрос, който съдът следва да обсъди по реда на чл. 301, ал.1, т.2 НПК, защото не всяко хулиганско поведение е престъпно и съществената разлика между „дребното“ и „криминалното“ хулиганство – степента на обществената им опасност, зависи от извода бил ли е грубо нарушен общественият ред. И точно този анализ е задължителен при аргументацията съставомерно ли е деянието по чл. 325, ал.1 НК или спрямо него е можела да се развие процедурата по чл. 305, ал.6 НПК (за необходимостта от подобен анализ – вж. р.120/21-І).

Правото на защита на обвиняемия е било засегнато още в досъдебното производство (чл. 348, ал.3, т.1 НПК), защото в материалите по делото няма доказателства, че Г. и адвокатът му са получили мотивиран отговор на искането им за отвод на наблюдаващия прокурор, направено при предявяване на разследването (л. 53 от д.п.). Изложените във връзка с това искане доводи заслужават внимание поради твърдението, че обвинителят, внесъл в СРС предложението по чл. 375 НПК, е същият, който преди това е отказал (чл. 213, ал.1 НПК) да започне досъдебно производство по сигнала на Г. за същия инцидент, но срещу друг деец. Тук именно гаранциите за справедливост на производството и ръководеното му от безпристрастен орган са

налагали да се изпълни процедурата по чл. 47, ал.4 НПК чрез произнасяне по отвода на „прокурор от по-горестоящата прокуратура“. Данни подобни действия да се извършвани по делото липсват, защото единственото налично произнасяне по възраженията при предявяването (чл. 229, ал.3 НПК) е отразено в приложеното постановление на СРП от 16.07.2021 г., с което без уважение са оставени само доказателствените искания на защитата. Районният съд е следвало да реагира срещу подобен пропуск, ползвайки разпоредбата на чл. 377, ал.1 НПК, но вместо това е пристъпил директно към разглеждане на прокурорското предложение „по същество“.

В заключение - и начинът, по който са били пренебрегнати досъдебните оплаквания на обв. Г. относно безпристрастността на прокурора, и съдържанието на обжалваното съдебно решение (относно доказаността на деянието и неговата правна квалификация) са ограничили съществено правото на защита на жалбоподателя. Поправянето на установените от СГС процесуални пороци налага повторното разглеждане на делото в първата инстанция, при това – от етапа, в който да се извърши нова преценка на въпросите по чл. 377, ал.1 НПК.

Ръководен от изложеното и на основание чл. 335, ал.2 НПК, Софийският градски съд, НО, II въззивен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2478/04.07.2022 г. по н.а.х.д. № 10663/21 г. на СРС (НО, 136 с.)

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от Софийския районен съд от етапа по чл. 376-377 НПК.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____